

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **L. F.,**
bytem,
zast. advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem,
sídlem Baranova 1026/33, Praha 3,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

za účasti : **O. F.,**
bytem ,
zast. advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem,
sídlem Baranova 1026/33, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2019, č.j. CPR-13288-29/ČJ-2018-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 4. 2018, č.j. KRPA-37024-72/ČJ-2016-000022, o vydání nového rozhodnutí podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, kterým byla žalobkyni nově stanovena doba k vycestování, neboť překážky pro správní vyhoštění odpadly.
2. Žalobkyně v žalobě namítá nepřezkoumatelnost úvah žalovaného ohledně přiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k soukromému a rodinnému životu dle § 119a odst. 2 a § 174a zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců a nepřiměřenou tvrdost výkladu zákonných ustanovení.
3. Dále žalobkyně namítá nerespektování závazného právního názoru Městského soudu v Praze, který žalovanému uložil, aby zhodnotil rodinnou situaci žalobkyně, zejména nepříznivý zdravotní stav manžela (osoby zúčastněné na řízení), kdy hodnocení správního orgánu považuje žalobkyně za nedostatečné.
4. Podle žalobkyně byl nesprávně zjištěn skutkový stav věci, neboť správní orgán nevzal v potaz podklady o nepříznivém zdravotním stavu manžela a jeho závislost na péči žalobkyně.
5. Žalobkyně namítá nerespektování judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve vztahu ke kritériím, které musí vzít správní orgán v potaz při posuzování dopadů jeho rozhodnutí, jakož i nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu, podle kterého je potřeba v rámci vydání nového rozhodnutí dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců nově zkoumat přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince.
6. Žalobkyně též namítá věcnou nesprávnost a nepřezkoumatelnost závazného stanoviska dle § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého napadené rozhodnutí vychází, dále nepřihlídnutí k délce správního řízení a opomenutí odvolacích námitek o vadném postupu správního orgánu I.stupně který vycházel z podkladů, které byly žalovaným zrušeny; přihlédl k protokolu o výsledku manžela, aniž by protokol byl založen ve správním spise; nesprávně hodnotil povahu závazného stanoviska; vázal účinky rozhodnutí na účinky původního rozhodnutí.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž měl přezkoumatelným způsobem uvést důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. V napadeném rozhodnutí se podrobným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a téhož zákona. Žalobkyně pobývala od 23. 4. 2012 do 30. 1. 2015 v České republice neoprávněně a od 17. 2. 2015 po vydání rozhodnutí č. j. KRPA-40279-26/ČJ-2015-000022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

sice oprávněně, ale na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ČR, které však zaniklo 4. 2. 2019. Proto skutečnosti, které vznikly po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění a pouze na základě uděleného dlouhodobého pobytu, nelze považovat za nové skutečnosti, které by měly být zohledněny při posouzení nepřiměřeného dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť žalobkyně již věděla, že zde je pravomocné rozhodnutí a měla tak dle názoru žalovaného činit takové kroky a rozhodnutí, které by bylo možné v krátké době ukončit nebo bez následků dočasně přerušit. K námitce ohledně délky řízení o správním vyhoštění žalovaný konstatoval, že tuto délku zapříčinila svým jednáním především sama žalobkyně, když opakovaně využívala svého práva se k věci vyjádřit. K tvrzení žalobkyně týkající se závazného stanoviska žalovaný uvedl, že ve věci bylo vydáno závazné stanovisko, které bylo následně potvrzeno závazným stanoviskem novým, se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné. Správnímu orgánu prvního stupně nepřísluší, aby překážky vycestování posuzoval ve své vlastní působnosti, nýbrž prostřednictvím dotčených orgánů.

8. Žalobkyně v replice uvedla, že podle § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců zanikla platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 2. 2015, jakož i rozhodnutí ze dne 5. 4. 2018. Dále konstatovala, že dlouhodobý pobyt za účelem strpění má nepřetržitě povolen od 21. 2. 2018 do 20. 2. 2020, neboť i když bylo rozhodnutím ze dne 14. 1. 2019 zamítnuto odvolání žalobkyně, podala proti němu správní žalobu, která má odkladný účinek, a nemohlo proto dojít k přetržení platnosti jejího povolení k pobytu. Žalobkyně doplňuje, že ministerstvo vnitra poté, kdy ověřilo, že byla proti rozhodnutí žalovaného podána žaloba, prodloužilo dne 2. 4. 2019 platnost povolení k pobytu. Dne 28. 8. 2019 informovala žalovaného o neplatnosti správního vyhoštění a požádala v této souvislosti o vyškrtnutí z evidence nežádoucích osob. Jelikož se žalobkyně domnívá, že rozhodnutí o správním vyhoštění již není platné, má v úmyslu zažádat o pobytové oprávnění, tzv. zaměstnaneckou kartu, neboť v ČR již nyní oprávněně pracuje na základě platného povolení k zaměstnání. Žalobkyně též uvádí, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jejími námitkami a ani nezohlednil nové skutečnosti, zejména fakt, že zdravotní stav manžela žalobkyně je nadále vážný a vyžaduje péči od žalobkyně. Žalovaný dle žalobkyně nezohlednil její lékařskou zprávu, která tato tvrzení dokládá a žalobkyně proto navrhla jako důkaz o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí výslech jejího manžela a zároveň její účastnický výslech. Dále jako důkaz navrhla vypracovat k posouzení zdravotního stavu manžela znalecký posudek, neboť ani soud, ani žalovaný nedisponují potřebnými odbornými znalostmi.

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

10. Dne 17.2.2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č.j. KRPA-40279-26/ČJ-2015-000022, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce 1 roku, neboť se od roku 2012 zdržovala na území ČR bez pobytového oprávnění, a zároveň byla stanovena doba k vycestování do 30 ti dnů po odpadnutí důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně podle ustanovení § 179 zákona

o pobytu cizinců vzhledem k bezpečnostní situaci na Ukrajině dle stanoviska OAMP MV ČR ze dne 17.2.2015. Dne 11.4.2016 bylo zahájeno řízení o vydání nového rozhodnutí dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců a stanovení doby k vycestování, neboť odpadly překážky vycestování.

11. Rozhodnutí č.j. KRPA-37024-13/ČJ-2016-000022 ze dne 24.5.2016, kterým byla žalobkyni dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného č.j. CPR-16094-9/ČJ-2016-930310-V231 ze dne 21.11.2016, z důvodu neposouzení dopadu realizace vyhoštění do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Dne 14.2.2017 vydalo MV ČR závazné stanovisko, č.j. ZS33671, ve kterém konstatovalo, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Dne 5.4.2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. KRPA-37024/ČJ-2016-000022, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce 1 roku a stanovena doba k vycestování do 30 ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14.1.2019, č. j. CPR-13288-10/ČJ-2018-930310-V223, které bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10.4.2019, č.j. 2A 9/2019-39.

12. Žalovaný vydal následně dne 20. 6. 2019 napadené rozhodnutí, kterým původní rozhodnutí potvrdil. V rozhodnutí se žalovaný zabýval námitkami proti závaznému stanovisku, dne 8. 1. 2018 bylo vydáno nové závazné stanovisko č. ZS39455, ve kterém bylo konstatováno, že v případě žalobkyně nejsou dány důvody ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb., které by bránily jejímu vycestování na Ukrajinu, vycestování je tak možné. Toto stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra ze dne 3.12.2018.

13. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále řešil skutečnosti týkající se rodinných poměrů žalobkyně, konkrétně zdravotní stav jejího manžela a do jaké míry je závislý na péči žalobkyně. Žalovaný vyšel z lékařských zpráv, které jsou součástí spisového materiálu, a z nich dovodil, že manžel žalobkyně podstoupil interní vyšetření, kde mu byl zjištěn vysoký krevní tlak a ischemická choroba dolních končetin II. stupně, přičemž byl dvakrát hospitalizován. Dle žalovaného při kontrole u lékaře dne 8. 11. 2018 v důsledku zlepšení zdravotního stavu manžela došlo k přehodnocení diagnózy zúčastněné osoby na ischemickou chorobu dolních končetin I. stupně. Zdravotní stav manžela žalobkyně není takový, aby vyžadoval její každodenní péči, neboť i s ohledem na to, že manžel je účastníkem veřejného zdravotního systému, bude mu v případě potřeby poskytnuta odpovídající lékařská péče. Jelikož je manžel účastníkem českého veřejného zdravotního systému, který zaručuje převážně bezplatnou zdravotní péči, není dle žalovaného ani pravdou, že by byl na žalobkyni finančně závislý, pokud jde o náklady léčby. Manžel žalobkyně netrpí natolik závažnou chorobou, aby byl prokazatelně závislý na péči druhé osoby. Žalovaný tak neshledal nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně ani jejího manžela.

14. Ke stanovisku mezinárodní organizace Amnesty International ze dne 5. 6. 2017 týkajícího se stavu lidských práv na Ukrajině žalovaný uvedl, že materiály, z nichž vycházelo závazné stanovisko, jsou aktuálnější než tento dokument doložený žalobkyní. Žalovaný dále uvedl, že překážky vycestování není oprávněn posuzovat ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný, neboť tyto jsou posuzovány prostřednictvím dotčených orgánů. Jelikož bylo ve věci vydáno závazné stanovisko, které posuzovalo existenci důvodů znemožňujících vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, žalovaný se jimi dále nezabýval. Dle žalovaného nedošlo ani k porušení § 102 odst. 6 správního řádu, neboť

pochybení správního orgánu prvního stupně spočívající v nepřibrání manžela žalobkyně jako účastníka řízení, bylo správním orgánem I. stupně napraveno.

15. Co se týče námitky porušení § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že žalobkyně se prokazatelně dozvěděla o zániku překážky k vycestování, byla tedy povinna požádat o zrušení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem strpení v České republice. Žalobkyně však naopak dle názoru žalovaného ignoruje své povinnosti a využívá pouze svých práv, která jí vyplývají ze zákona o pobytu cizinců. K námitkám ohledně posuzování dopadů do rodinného a soukromého života žalobkyně žalovaný uvedl, že veškerá vyjádření a podklady, které žalobkyně doložila, byly pořízeny v době, kdy již bylo pravomocně rozhodnuto o jejím vyhoštění. Dle žalovaného proto nelze tyto skutečnosti zohlednit, protože žalobkyně měla počítat s tím, že bude muset opustit ČR a tedy i s tím, že bude muset své soukromé vazby i pracovní vztahy realizovat mimo její území.

16. Správní orgán I. st. dle žalovaného při posuzování dopadů do života žalobkyně správně zohlednil pouze skutečnosti vzniklé před 5. 6. 2015, tedy před nabytím právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. K námitce žalobkyně ohledně nemožnosti jejího návratu do ČR žalovaný konstatoval, že daný stav způsobila pouze svým jednáním, které mělo za následek správní vyhoštění. Žalovaný dále zmiňuje, že neshledal žádné pochybení v rámci vedeného řízení, protiprávní jednání žalobkyně bylo prokázáno bez důvodných pochybností, správní orgán postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.

17. Soud posoudil předmětnou věc následovně.

18. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území ([sp. zn. IV. ÚS 85/04](#), [sp. zn. III. ÚS 99/04](#), [sp. zn. III. ÚS 219/04](#), [sp. zn. III. ÚS 260/04](#)). Na udělení víza není dle výslovného znění zákona právní nárok (ustanovení § 51 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Žádné z práv zakotvených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky. Takové právo je dáno pouze občanům České republiky (po vstupu České republiky do Evropské unie též uniijním občanům), a to článkem 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, zatímco odst. 2 téhož článku, který se vztahuje na ostatní cizince, zakládá pouze jejich právo svobodně území České republiky opustit ([sp. zn. Pl. ÚS 10/2008](#)). Dané neznamena, že cizinci jsou odepřena zákonem přiznaná práva. Je nutné jej vykládat tak, že cizinci náleží právo pobytu na zemi ČR pouze tehdy, splňuje-li zákonem stanovené podmínky. Pokud podmínky nesplňuje, je dána pravomoc příslušných orgánů činit jak právní, tak faktické kroky k opuštění území cizincem. Zákon o pobytu cizinců předpokládá existenci okolností, které mohou vyloučit následek nesplnění podmínek pobytu, avšak tyto okolnosti musí naplnit určitou požadovanou intenzitu zásahu do práv cizince, aby byly způsobily vyloučit následky nesplnění podmínek pobytu na území (srovnej § 174a zákona o pobytu cizinců). Touto optikou je nutné hodnotit námitky žalobkyně, samotná přítomnost manžela cizince na území ČR nebo věk cizince není skutečností, která by vyloučila absenci pobytového oprávnění cizince. Jiný výklad by znamenal, že jakýkoliv vstup cizince s danými vlastnostmi by založil jeho faktické pobytové oprávnění bez ohledu na jeho právní status pobytu. Případ žalobkyně je hraniční, ale stále nikoli za hranicí přiměřenosti zásahu do práv žalobkyně, neboť jí tvrzené okolnosti nedosahují potřebné intenzity k přijetí závěru o nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

19. K námitce nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že není povinností správního orgánu ani soudu se vypořádat s každou jednotlivou námitkou, nýbrž je dostatečné, pokud rozhodnutí obsahuje nosné důvody, které odpovídají nosným odvolacím nebo žalobním námitkám účastníka. V této věci jde o zdravotní stav zúčastněné osoby a konsekvence s tím spojené. Účelem zrušení správního rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost není lpění na doplnění nikoli zásadního textu odůvodnění, nýbrž garance práva účastníka na spravedlivý proces, nikoli každé pochybení správního orgánu vede ke zrušení napadeného správního rozhodnutí soudem.

20. Rozsudkem č.j. 2 A 9/2019 – 39 zdejší soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci zhodnocení zdravotního stavu manžela žalobkyně v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak uvedeno i v žalobě, žalovaný hodnotil zdravotní stav manžela žalobkyně, jeho skutkové zjištění a závěr z toho plynoucí je dostatečně seznatelný, proto soud neshledává namítané nerespektování závazného právního názoru soudu.

21. K tvrzené nepřezkoumatelnosti úvah žalovaného o přiměřenosti správního vyhoštění vzhledem k soukromému a rodinnému životu dle § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců a nepřiměřenou tvrdost výkladu zákonných ustanovení v tomto ohledu, soud uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval důvody odvolání a přihlédl k rozhodným skutečnostem zmiňovaných žalobkyní, neboť se zabýval jejím rodinným životem, délkou pobytu v ČR, zdravotním stavem manžela i stupněm integrace a možností opětovné integrace v zemi původu. Odůvodnění mohlo být pregnantnější, ale nosné důvody obsahuje. Soudní řízení o přezkumu správního rozhodnutí dle s.r.s. není součástí správního řízení, žaloba tak není doplněním odvolání účastníka správního řízení, proto správní orgán není povinen se vypořádat také s obsahem žaloby, jejíž žalobní body vedly ke zrušení předchozího správního rozhodnutí. Tímto soud odpovídá i na námitku nerespektování judikatury ve vztahu ke kritériím, která musí vzít správní orgán v potaz při posuzování přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí.

22. K tvrzené námitce nepřiměřenosti uložení vyhoštění jako takového soud uvádí, že institut správního vyhoštění nemá sankční povahu, nýbrž se jedná o správní opatření, jehož prostřednictvím stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Vzhledem k tomu, že v dané věci došlo ke splnění zákonných podmínek, považuje soud námitku nepřiměřené formy za nedůvodnou. Správní orgány v řízení o novém rozhodnutí dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců sice neprovedly úvahu o aplikovatelnosti povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, avšak soud má za to, že úvahy žalovaného o přiměřenosti zásahu do života žalobkyně jsou implicitním vypořádáním se s § 50a zákona o pobytu cizinců (srovnej § 50a odst. 2 písm. b) a také písm. c) daného ustanovení). Nové rozhodnutí dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze

vykládat ve smyslu přezkoumávání předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění, správní orgán pouze hodnotí nové okolnosti vzniklé po vydání správního vyhoštění, resp. jejich synergii s okolnostmi původními.

23. Co se týče žalobkyní namítaného nedostatečného posouzení dopadu uloženého správního vyhoštění do soukromého a rodinného života, lze odkázat na strany 7 - 10 rozhodnutí žalovaného i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde žalovaný mimo jiné uvedl, že nezjistil takové vazby na území, které by byly rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že žalobkyni byl udělen dlouhodobý pobyt za účelem strpění pouze na základě konstatování překážky k vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Následně byla žalobkyně zpravena o tom, že tyto překážky odpadly a je možné její vycestování. Žalobkyně však namísto toho, aby tento stav věci zohlednila při svém dalším jednání, upevňovala v České republice své dosavadní vazby.

24. Důvodná není ani námitka žalobkyně ohledně toho, že se správní orgán I. stupně opomenul vypořádat s námitkami žalobkyně k tvrzení, že vycházel ve svém rozhodnutí i z podkladů, které byly žalovaným zrušeny. Soud má za to, že by žalovaný námitky žalobkyně explicitně nezmínil, materiálně se s nimi dostatečně vypořádal a své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Předmětem soudního přezkumu dle s.ř.s. je primárně rozhodnutí správního orgánu II. stupně, nikoli správního orgánu I. stupně, proto námitky proti postupu správního orgánu I. stupně jsou irelevantní, jestliže žalovaný vadný postup správního orgánu I.st. odstranil (viz. námitky postupu v rozporu § 102 odst. 9 s.ř., povaha stanoviska, podklady rozhodnutí správního orgánu I.st.).

25. K věcnému posouzení soud uvádí následující. Žalobkyně je v pokročilejším věku (63 let), její zdravotní stav je však dobrý, nadále pracuje. Manžel (59 let) má na území ČR trvalý pobyt, je v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Soud v předchozím rozhodnutí ze dne 10. 4. 2019 dovedl, že závěr žalovaného vyslovený v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zdravotní stav manžela žalobkyně není skutečností, kterou by se měl zabývat v souvislosti s § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť z tohoto ustanovení vyplývá, že všechna kritéria a tedy i zdravotní stav se posuzují pouze ve vztahu k účastníku řízení, který se dopustil protiprávního jednání, v tomto případě tedy žalobkyně, nelze považovat za správný. Žalovaný vázán tímto názorem posuzoval v napadeném rozhodnutí zdravotní stav manžela žalobkyně, zejména míru závislosti na její péči a možné dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinných poměrů žalobkyně. Žalovaný zjistil, že manžel žalobkyně byl v průběhu odvolacího řízení uznán práce neschopným. Žalobkyně tuto skutečnost doložila lékařskými zprávami, na základě kterých poukazovala na nutnost její každodenní péče o manžela (osoba zúčastněná na řízení).

26. V soudním řízení žalobkyně předložila posudek o invaliditě manžela, dle kterého je jeho zdravotní stav dlouhodobě nepříznivý, je od 10. 8. 2018 v pracovní neschopnosti a byla mu klasifikována invalidita I. stupně s poklesem pracovní schopnosti o 35%.

27. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného o tom, že zdravotní stav manžela žalobkyně nevyžaduje každodenní péči a tedy i přítomnost žalobkyně. Jakkoli je ischemická choroba dolních končetin závažné onemocnění, jde o v populaci rozšířené onemocnění související s věkem, které je léčitelné, resp. jsou známy a aplikovány léčebné postupy k omezení zdravotních komplikací s tímto onemocněním spojené. Jako taková není ischemická choroba dolních končetin I. či II. stupně skutečností, jež by sama o sobě

založila nepřiměřenost zásahu vyhoštěním do života cizince, zejména pokud v zemi původu je dostupná přiměřená zdravotní péče. Žalovaný se sice nezabýval stavem zdravotnictví na Ukrajině, avšak absence úvahy žalovaného o stavu zdravotnictví má oporu v jeho úvaze o nevycestování manžela a setrvání v ČR v systému zdejšího zdravotního systému. Přitom žalobkyně neosvědčila, že by na Ukrajině byl stav zdravotnictví natolik katastrofální, aby manželovi nebyla zaručena základní zdravotní péče. Jakkoli mohou být struktury státu v zemi původu žalobkyně narušeny, stále jde o zemi v evropském prostoru, kde lze presumovat zajištění základních práv občanů daného státu na život a zdraví. Přitom účelem pobytového oprávnění cizinců na území ČR není saturovat nižší zdravotní péči v zemi původu. Účelem ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je zamezit zásadnímu oslabení postavení cizince, nikoli garantovat shodnou životní úroveň, např. ve zdravotnictví, jako v zemi pobytu. Přičemž předmětem řízení bylo vyhoštění žalobkyně a nikoli zúčastněné osoby. Na základě trvalého pobytu je manžel účastníkem českého veřejného zdravotního systému a využívá jeho služeb, potřebná zdravotní péče je mu zde zajištěna. Zároveň z listin nijak nevyplývá, že by se jeho zdravotní stav zhoršoval, přičemž operační zákrok nelze vzhledem k povaze onemocnění považovat za důkaz výrazné negativní progresy, jde obecně o možnou, nikoli vždy nutnou, součást léčby či zamezení dalších obtíží (srovnej posudek o invaliditě a jeho závěr o cévním zákroku). Z listin předložených žalobkyní nevyplývá, že by byl její manžel závislý na péči žalobkyně. Lékařské zprávy neobsahují závěr lékaře o nutnosti péče jinou osobou, nýbrž pouze záznam tvrzení pacienta (manžela) o tom, že péči o svou osobu nezvládá sám, že mu pomáhá žalobkyně. O tom, že mu pomáhá žalobkyně, soud nepochybuje, avšak takováto pomoc není nutným předpokladem života manžela na obvyklé úrovni odpovídající jeho věku a s tím i spojeném zhoršeném zdravotním stavu. Tento závěr soud opírá o posudek o invaliditě ze dne 10.6.2019, dle kterého manželovi z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní neschopnost o 35 %, je tak schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost v podstatně menším rozsahu a intenzitě, čemuž odpovídá invalidita I. stupně. Dle posudku se jedná o stadium mírných klaudikací po 200 metrech s poměrně dobrým efektem po cévním zákroku. Takovýto závěr posudkového lékaře neodpovídá tvrzení žalobkyně o nezbytnosti její péče o manžela, zároveň zdravotní stav invalidity I. stupně není zdravotní stavem závislosti na péči jiných. V této souvislosti nelze přehlédnout okolnosti výsledku manžela dne 12.10.2017, ke kterému se dostavil v podroušeném stavu s 2,74 promile alkoholu a že i přes nepříznivý stav dle lékařských zpráv nadále holduje nikotinu. Není věcí soudu pranýřovat zúčastněnou osobu, ale pokud žalobkyně akcentuje zdravotní stav manžela a v té souvislosti nutnost její přítomnosti v ČR, nelze od těchto skutečností odhlédnout, neboť relativizují tvrzení žaloby o intenzitě zdravotních obtíží a s tím spojené nutné péče jinou osobou.

28. Jakkoli skutkové zjištění žalovaného o diagnóze ischemické choroby dolních končetin I. stupně nemá oporu v obsahu správního spisu, závěr o stabilizovaném zdravotním stavu takovou oporu již má právě v lékařských zprávách předložených žalobkyní. Jak výše uvedeno, soud nepovažuje za rozhodné, zda je onemocnění zúčastněné osoby I. nebo II. stupně. Ve správním řízení žalobkyně sice nepředložila posudek o invaliditě a žalovaný není odborně způsobilý v oblasti zdravotnictví, avšak v dané věci nebyl předmětem řízení nárok přímo související se zdravotním stavem, nýbrž se jednalo o pobyt cizince, kdy pouze zdravotní stav určité intenzity mohl být okolností vylučující vyhoštění cizince. Bylo tak na cizinci (žalobkyni), aby prokázala existenci takové překážky. Z lékařských zpráv je patrný stabilizovaný stav zúčastněné osoby i povaha

onemocnění, proto další odborné zjištění prostřednictvím znaleckého posudku by bylo nadbytečné, aniž by se jednalo o postup v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 s.ř.). Skutkové zjištění plynoucí z lékařských zpráv bylo dostatečné pro právní otázky přiměřenosti zásahu vyhoštěním do života žalobkyně. V soudním řízení žalobkyně předložený posudek o invaliditě potvrdil závěry žalovaného o tom, že osoba zúčastněná na řízení není závislá na péči žalobkyně. Ze shodných důvodů soud nevyhověl návrhu žalobkyně na ustanovení znalce v soudním řízení, skutkový stav je dostatečně patrný z předložených listin a i bez odborné znalosti v oblasti zdravotnictví lze učinit právní úvahu o přiměřenosti zásahu vyhoštěním do života žalobkyně. Taktéž soud nevyhověl návrhu na výslech žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení, neboť jejich výslech byl již proveden ve správním řízení a zdravotní stav zúčastněné osoby je prokázán lékařskými zprávami a posudkem o invaliditě, nikoli výsledkem osob, které mají na výsledku řízení zájem.

29. K námitce nerespektování rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 85/2016-29 ze dne 17. 8. 2016, dle kterého v rámci vydání nového rozhodnutí dle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců je potřeba nově zkoumat přiměřenost jeho zásahu do soukromého a rodinného života cizince soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 360/2018 – 39, dle kterého, *v případě rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování podle § 120a odst. 5 zákon o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Je tomu tak zejména proto, že toto rozhodnutí navazuje na již vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, v rámci něhož byla přiměřenost dopadu zkoumána obligatorně (viz § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců), a proto by opětovné zkoumání dopadu do soukromého a rodinného života bylo zpravidla nadbytečné. Jak ovšem správně uvedl stěžovatel, nelze vyloučit, že mezi vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění a vydáním rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování může uplynout poměrně dlouhá doba, během které může dojít k podstatné změně okolností vyžadující nové posouzení zásahu do soukromého a rodinného života také v rámci rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování. Stejně jako v případech spadajících pod § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců však taková povinnost správním orgánům výslovně ze zákona nevyplývá, a proto budou povinny přiměřenost dopadu rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování do soukromého a rodinného života posoudit zpravidla pouze k výslovné námitce cizince. Žalovaný tak byl povinen znovu posoudit, zda žalobkyni nově tvrzené okolnosti mohly vést k zásahu do soukromého nebo rodinného života. Žalovaný sice uvedl, že tomu není povinen (takto konstatoval i soud v rozsudku č.j. 2 A 9/2019-39), avšak zároveň provedl hodnotící úvahu, že délka pobytu na území ČR, společné bydlení s manželem a zaměstnání nejsou relevantní skutečností, neboť po uložení správního vyhoštění jí bylo zřejmé, že bude muset území opustit po odpadnutí překážek. Zároveň správní orgán I. stupně provedl úvahu o přiměřenosti do rodinného života i možnosti návratu, kdy konstatoval, že žalobkyně před vstupem na území ČR v roce 2012 žila 7 let odděleně od manžela a v zemi původu vlastní byt, ve kterém může žít s osobu zúčastněnou.*

30. Vzhledem k žalobkyni tvrzeným důvodům nového posouzení přiměřenosti zásahu soud takovou úvahu považuje za dostatečnou, zejména pokud rozhodnou novou skutečností pro posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně byl ve skutečnosti jen zdravotní stav manžela, neboť další doba pobytu po vydání prvotního rozhodnutí o vyhoštění nebyla natolik zásadní (od roku 2015), aby sama o sobě založila zvýšení intenzity zásahu do života žalobkyně. Žalobkyně žije sice v ČR 7,5 let, avšak na základě uděleného vstupního pobytového oprávnění jen minimum doby, 3 roky nelegálně

a poté již jen na základě překážky k vycestování či fikce pobytu dané podáním žaloby. Titul doby pobytu tak v určitém smyslu oslabuje význam délky doby jejího pobytu, přičemž doba pobytu (7,5 let) jako taková není zásadně významná, jestliže s ní nejsou spojeny další okolnosti, jako jsou osobní a majetkové vazby apod. Žalobkyně osobní vazby omezila na pobyt manžela v ČR, avšak tato okolnost zde byla dána již v době vydání prvního rozhodnutí o vyhoštění. Nejde tak o novou skutečnost, která by měla mít vliv na nové posouzení přiměřenosti zásahu. Soud se ztotožňuje se správním orgánem, že doba odloučení manželů dle doby zákazu pobytu (1 rok) není natolik dlouhá, aby se jednalo o nepřiměřený zásah, zejména pokud žalobkyně již vedla oddělené manželství po dobu násobně delší (7 let). Odloučení manželů na 1 rok je tak proporcionální k důvodům vyhoštění, nedošlo k zásadní změně oproti původnímu stavu ke dni vydání rozhodnutí KRPA-40279-26/ČJ-2015-000022, tedy 17.2.2015. Žalobkyně nijak neosvědčila sociální situaci manželů. V důsledku zdravotního stavu manžela jistě dojde ke zhoršení majetkových poměrů manžela, avšak bylo zcela na žalobkyni, aby prokázala ekonomickou závislost manžela na příjmech žalobkyně v ČR. Výkon zaměstnání žalobkyně jako takový soud nepovažuje za okolnost, která by založila nepřiměřenost zásahu, zejména pokud k této skutečnosti došlo po uložení správního vyhoštění, kdy žalobkyně si byla vědoma, že po odpadnutí překážek bude muset vycestovat. Shodný závěr platí pro tvrzenou integraci, kdy kromě manžela žalobkyně neuvedla jinou rodinnou vazbu na území.

31. Zdravotní stav zúčastněné osoby nevyžaduje osobní péči žalobkyně, doba odloučení manželů není nepřiměřená okolností věci (předchozí 7 leté odloučení manželů, důvod vyhoštění – přechodí dlouhodobý neoprávněný pobyt 2012-2015). Zároveň není vyloučeno vedení rodinného života manželů v zemi původu, kde nehrozí bezprostřední ohrožení života z důvodu úrovně zdravotnictví. Je tak výhradně na žalobkyni a osobě zúčastněné, jakým způsobem budou nadále žít, přitom podmínky pro návrat jsou zajištěny i v případě vycestování pouze žalobkyně, která vlastní v zemi původu nemovitosti k bydlení a to v oblasti nezasažené vnitřním ozbrojeným konfliktem na Ukrajině. Tvrzená nižší kvalita zdravotní péče nemůže být sama o sobě důvodem, proč by vycestování bylo znemožněno. Taktéž skutečnost, že by zúčastněná osoba měla být povolána do armády, tímto důvodem není. Soud odkazuje na judikaturu azylového práva, například dle usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 52/2015-52 ze dne 27.5.2015 „*Sama o sobě nemůže být povinnost vykonat vojenskou službu, a to ani v případě ve skutečném bojovém nasazení, považována za azylově relevantní důvod, neboť takováto povinnost je běžná v řadě demokratických států s vysokým standardem ochrany základních práv.*“ I když se zde nejedná o azylové řízení, uvedený závěr je nutné aplikovat i na oblast pobytového práva. Přičemž soud považuje za vyloučené, aby zúčastněná osoba byla s ohledem na svůj věk a hlavně zdravotní stav povolána do armády. Jde o účelovou argumentaci neodpovídající intenzitě ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a tomu odpovídajícím poměrům v armádě.

32. Dále neobstojí námitka nezákonnosti a nesprávnosti závazného stanoviska. Ve správním řízení bylo vydáno závazné stanovisko dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které bylo následně potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra, a které obsahuje závěr, že zde nejsou důvody znemožňující vycestování žalobkyně ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Soud se námitkami žalobkyně ohledně závazných stanovisek již zabýval ve svém rozsudku ze dne 10. 4. 2019, kdy konstatoval, že se ministr vnitra ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně v tom, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá totální ozbrojený konflikt na celém území Ukrajiny takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možno pokládat za vážnou újmu dle § 179 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

pobytu cizinců a situace v Sumské oblasti, ze které žalobkyně pochází, je dlouhodobě stabilizovaná, a dále, že uvedený závěr ministra vnitra je dostatečně odůvodněn a podložen aktuálními zprávami o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině. Soud nezjistil žádné skutečnosti, které by tento závěr zpochybňovaly a ani události tvrzené v žalobě tento závěr nezpochybňují. Za tímto účelem soud při jednání doplnil dokazování prostřednictvím údajů portálu mapy.cz, dle kterých je místo bydliště žalobkyně vzdálené vzdušnou čarou od hranice s Ruskem 30 km, od města Doněck cca 400 km, od města Kyjev 300 km. Z podkladů správního spisu i obecně známých informací vyplývá, že bezpečnostní situace na Ukrajině je dlouhodobě stabilizovaná, bezpečnostní incidenty se omezují na linii dotyku se separatistickými oblastmi. K tvrzení žalobkyně ohledně vyhlášení výjimečného stavu soud provedl důkaz – článek Českého rozhlasu https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/ukrajina-vyjimecny-stav-rusko_1812261334_pj, aby prokázal, že nelze účinně namítat dílčí události, které mohou souviset např. s vnitropolitickou situací na Ukrajině (volby prezidenta), aniž by nebyly vnímány dlouhodobé vývojové trendy v oblasti, které odpovídají stabilizaci ve formě zamrzlého konfliktu.

33. Závazné stanovisko zpracované v prvotním řízení o správním vyhoštění bylo vyhotoveno dne 17.2.2015, tudíž se týkalo bezpečnostní situace roku 2014 a případně počátku roku 2015, proto nelze přisvědčit tvrzení žaloby, že aktuální stanovisko zpochybňuje předchozí stanovisko. V této souvislosti soud uvádí, že rozhodnutí č. j. KRPA-40279-26/ČJ-2015-000022 bylo vydáno dne 17.2.2015, kdy se žalobkyně vzdala odvolání, právní moc 5.6.2015 byla vyznačena na základě převzetí rozhodnutí zúčastněnou osobou dne 30.5.2015, nelze tak argumentačně posouvat stav bezpečnostní situace na Ukrajině k červnu 2015, jak činí žaloba. Následná závazná stanoviska tak nejsou revizí původního, nijak nezpochybňují předchozí zjištění o bezpečnostní situaci na Ukrajině v roce 2014, nelze tak bez dalšího aplikovat úvahy rozsudku NSS č.j. 5 Azs 34/2018-29.

34. Ve správním řízení žalobkyně uvedla, že v zemi původu vlastní byt, má tak možnost ubytování. Zároveň oblast města Sumy nelze považovat za přímo ohroženou ozbrojeným konfliktem, proto je nadbytečné činit úvahy o možnosti vnitřního přesídlení. Přesto lze konstatovat, že ji nelze označit za osobu zranitelnou, neboť má v zemi původu rodinné zázemí, syna XX. Žalobkyně je sice vyššího věku, nikoli tak vysokého, aby nebyla soběstačná, kdy toto ani netvrdí.

35. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20.6.2019, správní řízení tak trvalo 3 roky. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně činila úkony nad obvyklý rámec hájení svých práv, zároveň však soud nepovažuje dobu 3 let za *extrémně* dlouhou, jestliže v tomto období bylo jednou rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno žalovaným a poté nové rozhodnutí žalovaného soudem. Zejména však soud neshledává oprávněným argument, že délka řízení by měla mít právní účinky na její pobytové oprávnění. Doba řízení žalobkyni umožnila další legální pobyt na území, avšak již zahájením řízení o vydání nového rozhodnutí měla být srozuměna s možností vyhoštění, proto jí nevzniklo legitimní očekávání, že dalším pobytem dojde ke změně pobytového oprávnění. Ustanovení § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců je nutné vykládat jako celek. Přestože se výjimka za středníkem věty druhé daného ustanovení týká pouze povinnosti správního orgánu uvědomit účastníka o překročení lhůty 7 dnů, § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců právě stanovením povinností vyznat účastníka předpokládá překročení primární lhůty 7 dnů vzhledem k okolnostem konkrétní věci. V řízení o správním vyhoštění, ve kterém se provádí dokazování výsledkem cizince a dalších osob i

předloženými listinami, nelze důvodně očekávat splnění 7 denní lhůty k vydání rozhodnutí. Nelze tak v dané věci poměřovat dobu řízení se lhůtou 7 dnů dle § 169t odst. 11 zákona o pobytu cizinců. Námitka délky správního řízení je námitkou doby pobytu, jde o tutéž žalobní námitku, se kterou se soud vypořádal výše. Žalovaný v souladu se zákonem a skutkovým stavem nepřihlédl k délce nového správního řízení.

36. Soud neshledal v postupu žalovaného namítanou nepřiměřenou tvrdost a ztotožnil se se závěry žalovaného. Námitky brojící proti úvahám správních orgánů platnosti pobytu za účelem strpění soud považuje pro posouzení věci za bezpředmětné.

37. Žalobkyně v replice ze dne 28.8.2019 namítla zánik platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť má od 21.2.2018 povolen pobyt za účelem strpění. Danou námitku však uplatnila po lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž zánik platnosti rozhodnutí o vyhoštění § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze ztotožnit s nicotností správního rozhodnutí. Nejedná se tak o včas uplatněný žalobní bod, proto soud v souladu s § 75 odst. 2 s.ř.s. neučinil předmětem svých úvah námitku aplikovatelnosti § 120a odst. 8 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

38. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly. O nákladech zúčastněné osoby bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9.9. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.